

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 6
Juny de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

6

Tarragona, juny de 2015
3a època. Núm. 498

Secció oficial

Arquebisbe

- Homilia a Poblet, en la ordenació sacerdotal de Fra Octavi Vilà 199
- Homilia a la parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, en la Missa
d'acció de gràcies per la Beatificació de Mons. Oscar-Arnulfo Romero
Galdámez, arquebisbe de Sant Salvador (El Salvador)..... 202
- Homilia a la Catedral, en el 50è aniversari de Càritas Diocesana a l'arxi-
diòcesi..... 205
- Escrit per a la Memòria 2014 de la delegació diocesana de Missions i
cooperació amb les Esglésies..... 208

Als Quatre Vents

553. Dues festes de maig..... 209
554. La Visita pastoral..... 210
555. L'Ascensió no és un comiat 211
556. Una font a la plaça 212
557. El misteri de Déu..... 213
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de maig..... 214

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments del mes de maig de 2015 218
- Decret pel qual el prevere Clemente Lucena Gómez és incardinat a l'arxi-
diòcesi de Tarragona..... 219
- Decret pel qual s'autoritza la celebració de baptismes a l'església de Santa
Maria del barri marítim d'Altafulla..... 219

Convocatòria a la 32a reunió del Consell del Presbiteri.....	220
La Formació permanent del clergat : recull que deixa constància dels temes treballats durant els períodes pastorals 2012-2013; 2013-2014; 2014-2015	220

Secció documental

Francesc, Papa

Audiències generals sobre “la família”

Home i dona (I).....	225
Home i dona (II).....	227
Matrimoni (I)	228
Matrimoni (II)	230
Les tres paraules	232
Educació.....	234
El prometatge	236

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 214.....	239
------------------------------------	-----

(44p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

a Poblet, l'1 de maig de 2015, en la ordenació sacerdotal de Fra Octavi Vilà

Lectures: Ac 13,26; He 5,1-10; Salm 2; Jn 15,9-17

Benvolguts P. Abat i comunitat de Santa Maria de Poblet, i especialment tu, fra Octavi, que avui rebràs l'ordenació sacerdotal. Saludo també els preveres concelebrants i diaques. Saludo els teus familiars, i a tots vosaltres, germans i germanes que assistiu en aquesta celebració eucarística.

És per a mi un goig molt gran poder ordenar avui fra Octavi, un membre de la vostra comunitat monàstica, un fill del Cister. En el vostre web, on anuncieu l'ordenació sacerdotal, es pot llegir: «Per la imposició de mans, la pregària d'ordenació i la unció amb el crisma, el nostre fra Octavi serà instituint servidor de la litúrgia i de la caritat en el si de la nostra comunitat monàstica. En donem gràcies a Jesucrist, ungit per l'Esperit per portar l'alegria als pobres i la llibertat als oprimits.»

Abans de comentar els bonics textos que has escollit per a aquesta eucaristia d'ordenació sacerdotal, penso que és important que et recordi, Octavi, que a través del ministeri sacerdotal continuaràs vivint i observant la regla de vida del teu Orde, que t'exigeix l'ascesi, la pau interior i la recerca de Déu. Amb la teva vida buscaràs continuar guiant els fidels «cap a la contemplació de Crist encarnat i de la seva mare Maria». Un dels objectius de l'espiritualitat cistercenca és estar atent a la paraula de Déu i impregnar-se'n per portar-te cap a Déu.

En la primera lectura, llegim en els Fets dels Apòstols la predicació de Pau a la sinagoga d'Antioquia de Pisídia, on els anuncia la bona nova que Déu, ressuscitant Jesús, ha complert en bé de nosaltres, els fills, la promesa feta als nostres pares (cf. Ac 13,31). És la predicació del que és essencial, del kerigma, del que

hem de proclamar constantment: la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. És el nucli central de la nostra fe. Sí, Crist ha ressuscitat realment, ens ha salvat, i només ell és qui ens pot salvar i donar un sentit a la nostra vida, l'autèntica esperança.

Medita sovint el text de la segona lectura treta de la Carta als hebreus, tan plena de riquesa sobre el sacerdoti. Tu, Octavi, que avui reps lliurement el sacerdoti ministerial, has estat escollit per Déu entre els homes. No has estat tu qui has pres la iniciativa, sinó el Senyor; ningú no es pot apropiari l'honor de ser sacerdot: Déu és qui escull. I si, amb paraules inspirades, se'ns recorda que tampoc Crist no es va conferir a si mateix la dignitat de gran sacerdot, sinó aquell que li va dir: «Tu ets el meu fill, jo t'he engendrat avui», ¡què hauríem d'afirmar de nosaltres mateixos, que som pobres criatures, plenes de misèries i defectes! Veritablement, el ministeri sacerdotal, com qualsevol vocació divina, és un regal esplèndid de la Santíssima Trinitat.

Mai no oblidis, doncs, que la iniciativa d'aquesta nova crida ha partit de Déu, encara que has estat proposat per ordenar-te prevere seguint els criteris i la praxi que teniu en el vostre Orde. El mateix que fa anys et va convidar a servir dins aquesta comunitat cistercenca et concedeix ara per sempre el do del sacerdoti.

Alta és la meta a la qual ets cridat, però no tinguis por: Déu és amb tu i no et deixarà sol. Confia particularment en l'ajuda de l'Esperit Sant. La teva ordenació sacerdotal es realitza precisament en l'any que l'Església dedica a la vida religiosa, en el V Centenari del naixement de Teresa de Jesús. Pots considerar que aquesta circumstància et porta una ajuda especial del Paràclit en l'exercici del teu ministeri sacerdotal futur.

L'Epístola als hebreus mostra també el contingut de la missió sacerdotal quan afirma: el sacerdot, escollit entre els homes, està constituït en favor dels homes pel que fa a Déu, per oferir dons i sacrificis pels pecats i per compadir-se dels ignorants i extraviats, ja que ell mateix està envoltat de debilitat.

En aquesta direcció apunta l'Evangelí de sant Joan que estem llegint en aquest temps pasqual i que tu, Octavi, has escollit. És la llarga confiança que Jesús va tenir amb els seus deixebles en l'Últim Sopar. Jesús els demana que «si observeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor». I d'allí vindrà l'alegria veritable, perquè un dels fruits més característics de la Pasqua ha de ser l'alegria. I és el que Jesucrist vol per als seus deixebles: una alegria que sigui plena, una alegria forta, no superficial ni tova; la mateixa alegria que omple el cor de Jesús, perquè se sent estimat pel Pare, ja que està complint la seva voluntat per a

la salvació del món. I ara ens vol comunicar aquesta alegria a nosaltres. Aquesta alegria la sentirem en la mesura que «estem en l'amor» de Jesús, «guardant els seus manaments», seguint el seu estil de vida, encara que resulti difícil i moltes vegades anem a contracorrent.

Però en aquest text Jesús afegeix matisos entranyables: «Ja no us dic servents, sinó amics.» I sobretot, assenjala una direcció més compromesa d'aquest seguiment: «Això us mano: que us estimeu els uns als altres.» No és un suggeriment, és un manament.

Aquestes paraules de Jesús no necessiten gaires explicacions. El fruit de la Pasqua que aquí se'ns proposa, junt amb l'alegria, és l'amor fraternal, un amor que certament no és fàcil. Com no ho va ser l'amor de Jesús als seus, pels quals, després d'haver lliurat les millors energies, va oferir la vida. Tots podem contribuir en la nostra vida a fer més amable la vida als altres. Saber estimar com ho ha fet Jesús, sortint de nosaltres mateixos i estimant no de paraula, sinó d'obra, amb la comprensió, amb l'ajuda oportuna, amb la paraula amable, amb la tolerància, amb la donació gratuïta de nosaltres mateixos.

Tot cristià, pel fet d'haver rebut en el baptisme el sacerdoci comú, i també en virtut de la comunió dels sants, ha de sentir el pes de portar la humanitat sencera a Déu i de viure aquest gran manament de l'amor al proïsme. Però qui a més queda ungit amb el sagrament de l'orde, adquireix una nova responsabilitat, derivada de la seva nova configuració amb Crist, que no és només més intensa, sinó essencialment diferent de la dels altres fidels. Diria que estàs cridat a ser un servidor fidel dels teus germans de comunitat en primer lloc i servidor també de tots els homes.

Avui és Sant Josep Obrer. No va ser fàcil, la vida de Josep. El Senyor va permetre que sofrís el bandejament, l'exili, la fugida davant l'amenaça de mort... i, sobretot, no li va estalviar les dificultats normals d'una vida de treball com la nostra. I és aquí, enmig d'aquesta vida comuna i corrent, on Josep ens ensenya a practicar el que el Senyor ens demana. Fe, amor, esperança: aquests són els eixos de la vida de sant Josep i els de tota vida cristiana. No es queixa: va d'un lloc a un

digital
òfset
maquetació
enquadrernació

IMPREMTAVIRGILI

C/ Ferrers, 1 43003 Tarragona Tel 977 233 251

 comercial@impremtavirgili.com • www.impremtavirgili.com

altre amb fe, obedient al manament de Déu. S'esforça, esperançat, a resoldre els problemes que se li presenten. El sosté en la lluita l'amor a Maria, a Jesús, a Déu.

Sant Josep, prega per l'Església, i avui, junt amb la teva esposa santa Maria, prega per aquest fill teu que ara ordenarem prevere.

HOMILIA

de 24 de maig de 2015, pronunciada a la parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, en la Missa d'acció de gràcies per la Beatificació de Mons. Oscar-Arnulfo Romero Galdámez, arquebisbe de Sant Salvador (El Salvador)

Benvolguts Mn. Jordi Figueras, P. Xammar, preveres concelebrants i diaques, germans i germanes en el Senyor,

Celebrem avui la missa d'acció de gràcies per la beatificació de qui va ser arquebisbe de San Salvador, Óscar Romero. L'Església de Jesucrist compta al seu haver des d'ahir als altars amb el beat Óscar Arnulfo Romero, conegut popularment a l'Amèrica Llatina com San Romero. Monsenyor Romero va morir per l'odi a la fe i va ser beatificat a la plaça del Divino Salvador del Mundo a San Salvador.

Óscar Arnulfo Romero Galdámez va néixer a Ciudad Barrios, al Departament de San Miguel (El Salvador), el 15 d'agost de 1917, en el si d'una família humil. Des de petit va ser conegut pel seu caràcter tímid i reservat, pel seu amor a les coses senzilles. De molt jove va patir una greu malaltia que li va afectar notablement la salut. En el transcurs de la seva infància, en ocasió d'una ordenació sacerdotal a la qual va assistir, Óscar va parlar amb el pare que acompanyava el recentment ordenat i li va manifestar els seus grans desitjos de fer-se sacerdot. Un any després va entrar al Seminari.

Va estudiar amb els pares Claretians al Seminari Menor de San Miguel des de 1931 i posteriorment amb els pares Jesuïtes al Seminari San José de la Montaña fins a 1937. En el temps que va esclatar la II Guerra Mundial va anar a estudiar a Roma per a completar la seva formació sacerdotal. Va ser ordenat sacerdot a l'edat de 25 anys a Roma, el 4 d'abril de 1942. Va continuar estudiant a Roma per a completar la seva tesi de Teologia, però a causa de la guerra va haver de tornar al Salvador i abandonar aquella tesi que estava a punt de concloure.

Era un sacerdot summament caritatiu i entregat; va treballar primer a les parròquies d'Anamoros i San Miguel, i després va ser elegit secretari de la Con-

ferència Episcopal del Salvador i del Secretariat Episcopal d'Amèrica Central. El 25 d'abril de 1970 va ser nomenat bisbe auxiliar de San Salvador. Va escollir com a lema episcopal «Sentir amb l'Església» (Sentire cum Ecclesia). Més endavant, l'any 1974, va ser elegit bisbe de Santiago María.

Al Salvador la situació de violència avançava i la injustícia social s'estenia per tot el país. Enmig d'aquest ambient d'injustícia, violència i temor, Mons. Romero va ser nomenat arquebisbe de Sant Salvador el 3 de febrer de 1977; tenia 59 anys d'edat. En el transcurs del seu ministeri episcopal, Mons. Romero va esdevenir un protector de la dignitat dels éssers humans, sobretot dels més desposseïts; això el portava a una actitud de denúncia contra la violència que castigava el seu país. Mons. Romero es va convertir en un defensor «implacable» de la dignitat humana i la seva imatge va traspasar les fronteres nacionals pel fet de ser «veu dels sense veu». Ja a la fi de 1979 Mons. Romero coneixia l'imminent perill que corria la seva vida.

El diumenge 23 de març de 1980 Mons. Romero va pronunciar la darrera homilia, la qual va ser considerada per alguns com la seva sentència de mort a causa de la duresa de la seva denúncia: «en nom de Déu i d'aquest poble sofert [...] els demano, els prego, els ordeno en nom de Déu, que cessi la repressió». L'endemà, dilluns, 24 de març de 1980, Mons. Óscar Romero va ser assassinat a la tarda amb un precís tret mentre celebrava l'eucaristia a la capella de l'Hospital La Divina Providencia.

Ahir va ser beatificat. Més de 250.000 persones van assistir a la cerimònia que va presidir el cardenal Amato. He pogut llegir una notícia relativa a la cerimònia de beatificació, de la qual us en reproduïxo un fragment en castellà mateix:

Dijo que Óscar Romero es «luz de las naciones y sal de la tierra». «Si sus perseguidores han desaparecido en la sombra del olvido y de la muerte, la memoria de Romero en cambio continúa viva y dando consuelo a todos los pobres y marginados de la tierra». ¿Quién era Romero? ¿Cómo se preparó el martirio?, se preguntó Amato en su homilía. Contestó diciendo que «era un sacerdote bueno y un obispo sabio» pero «sobre todo un hombre virtuoso». De hecho, «amaba a Jesús, lo adoraba en la Eucaristía, veneraba a la Santísima Virgen María, amaba a la Iglesia, amaba al Papa, amaba a su pueblo». Precisamente por esto el martirio «no fue una improvisación, sino que tuvo una larga preparación. Romero, de hecho, era como Abrahán, un hombre de fe profunda y de esperanza inquebrantable».

Por otro lado ha recordado que hubo un suceso que marcó a Romero: el asesinato del padre Rutilio Grande, sacerdote jesuita salvadoreño «que había dejado la enseñanza universitaria para ser párroco de los campesinos, oprimidos y marginados». Este asesi-

nato «tocó el corazón del arzobispo, que lloró a su sacerdote como podía hacerlo una madre con su propio hijo».

Desde ese día el lenguaje se hizo cada vez más explícito al defender al pueblo oprimido y a los sacerdotes perseguidos, independientemente de las amenazas que recibía diariamente. También ha recordado que la opción por los pobres del arzobispo Romero «no era ideológica sino evangélica». «Su caridad se extendía también a los perseguidores, a los que predicaba la conversión al bien y a los que aseguraba el perdón, a pesar de todo.» Estaba acostumbrado a ser misericordioso, la generosidad en el dar a quien pedía era magnánima, total, abundante. A quien pedía, daba.

Por otro lado, la caridad pastoral «le infundía una fortaleza extraordinaria». Las amenazas y críticas que sufría no le desanimaban, sino que le impulsaban a actuar sin nutrir rencor. De ahí que el beato Óscar Romero «no es un símbolo de división, sino de paz, de concordia, de fraternidad».

El Papa también se ha querido unir a esta beatificación y ha enviado una carta a monseñor José Luis Escobar Alas, arzobispo de San Salvador. En su misiva el Papa dice que «el Señor nunca abandona a su pueblo en las dificultades, y se muestra siempre solícito con sus necesidades». Monseñor Romero, que construyó la paz con la fuerza del amor, dio testimonio de la fe con su vida entregada hasta el extremo. Por tanto, su beatificación es «motivo de gran alegría para los salvadoreños y para cuantos gozamos con el ejemplo de los mejores hijos de la Iglesia».

El Pontífice afirma que el Señor concedió a la Iglesia de El Salvador «un obispo celoso que, amando a Dios y sirviendo a los hermanos, se convirtió en imagen de Cristo Buen Pastor». De este modo, Francisco asegura que en tiempos de difícil convivencia, «monseñor Romero supo guiar, defender y proteger a su rebaño, permaneciendo fiel al Evangelio y en comunión con toda la Iglesia». Según indica el Papa en su carta, el ministerio del entonces arzobispo de San Salvador se distinguió por una particular atención a los más pobres y marginados. Y en el momento de su muerte «recibió la gracia de identificarse plenamente con Aquel que dio la vida por sus ovejas».

El Santo Padre da gracias a Dios porque «concedió al obispo mártir la capacidad de ver y oír el sufrimiento de su pueblo, y fue moldeando su corazón para que, en su nombre, lo orientara e iluminara, hasta hacer de su obrar un ejercicio pleno de caridad cristiana».

La voz del nuevo beato —prosigue el Papa— sigue resonando hoy para recordarnos que la Iglesia, convocación de hermanos entorno a su Señor, es familia de Dios, en la que no puede haber ninguna división. Por eso, Francisco recuerda que la fe en Jesucristo, «cuando se entiende bien y se asume hasta sus últimas consecuencias, genera comunidades artífices de paz y de solidaridad». Y a esto es a lo que está llamada hoy la Iglesia en El Salvador, en América y en el mundo entero: «a ser rica en misericordia, a convertirse en levadura de reconciliación para la sociedad». Por otro lado, el Pontífice explica en su

carta que monsenyor Romero «nos invita a la cordura y a la reflexión, al respeto a la vida y a la concordia».

De este modo, advierte que es necesario renunciar a «la violencia de la espada, a la del odio», y vivir «la violencia del amor, la que dejó a Cristo clavado en una cruz, la que se hace cada uno para vencer sus egoísmos y para que no haya desigualdades tan crueles entre nosotros». Francisco reconoce que monsenyor Romero supo ver y experimentó en su propia carne «el egoísmo que se esconde en quienes no quieren ceder de lo suyo para que alcance a los demás» y se preocupó de «las mayorías pobres», pidiendo a los poderosos que convirtiesen «las armas en hoces para el trabajo».

Avui és la festa de Pentecosta. El beat Óscar Romero estava ple de l'Esperit Sant, i com els Apòstols després de la Pentecosta, es posà també a predicar valentament. Aquell home d'aspecte malaltís s'havia transformat en valent predicador que no temia la presó, ni la tortura, ni el martiri. No és estrany: la força de l'Esperit era en ell. Óscar Romero va ser lliure, i el seu exemple ens estimula a viure també nosaltres la llibertat dels fills de Déu, la llibertat que ens dona la veritat que Crist ens ha portat.

El beat Óscar Romero tenia molta devoció a la Mare de Déu. En una festa de la Mare de Déu del Carme deia: «Si demà, dia de la Mare de Déu del Carme, les multituds corren cap a la seva imatge i es volen posar l'escapulari, no oblideu que Maria és, sobretot, una missatgera profètica de Crist i que en el seu cant del Magníficat es va recordar dels pobres, dels famolencs i també va dir que Déu demanaria comptes als superbs i als orgullosos, als rics del món i els acomiadaria buits si no es converteixen a la pobresa de Déu» (Homilia del 15 de juliol de 1979).

Ens encomanem al beat Óscar Romero i a santa Maria demanant una societat més justa i solidària en aquest dia que hi ha eleccions municipals: que l'Esperit Sant guii la consciència dels nostres ciutadans i ciutadanes.

HOMILIA

de 30 de maig de 2015, a la Catedral, en el 50è aniversari de Càritas Diocesana a l'arxidiòcesi

Lectures: 1Co 12,31-13,13; Sl 120,1-2.3-4.5-6.7-8; Lc 10,25-37

Benvolguts Mn. Santiago Soro, Francesc Roig, estimats tots en el Senyor,

Estem celebrant el 50è aniversari de Càritas Diocesana de Tarragona i aquesta solemne eucaristia a la nostra Catedral metropolitana i primada és l'acte

inaugural, que anirà seguida d'una conferència del Sr. Xavier Casanova, director de Cristianisme i Justícia.

L'eucaristia és l'acció de gràcies per excel·lència, i avui és un dia d'acció de gràcies, gràcies de tot cor als qui al llarg dels anys heu fet possible la Càritas Diocesana, que ha de ser la dinamitzadora de totes les altres Càritas: les parroquials, arxiprestals i interparroquials. I vosaltres, rectors, directius, professionals i voluntaris, en sou els actors. Gràcies de cor a tots els qui ho feu possible dia a dia.

El passat 12 de maig el Papa rebia les representants de Càritas Internacional i en l'homilia els deia paraules que avui ens poden servir també a nosaltres. Deia que «Càritas és l'Església present en moltes parts del món i encara ha d'aconseguir més difusió, fins i tot a les diferents parròquies i comunitats, per a renovar el que va succeir en els primers anys de l'Església. De fet, l'arrel de tot el seu servei és present en l'acollida, senzilla i obedient, de Déu i del proïsme. Aquesta és l'arrel. Si es treu aquesta arrel, Càritas mor. I aquesta acollida es compleix personalment en vosaltres, perquè després aneu pel món i el serviu en el nom de Crist, amb qui us heu trobat i trobeu en cada germà i germana que teniu al vostre costat; i així s'evita el fet de limitar-se a ser una simple organització humanitària.

Qui viu la missió de Càritas no és un simple agent, sinó un testimoni de Crist; una persona que cerca Crist i es deixa buscar per Crist; una persona que estima amb l'esperit de Crist, l'esperit de la gratuïtat, l'esperit del lliurament. Totes les nostres estratègies i planificacions es queden buides si no portem en nosaltres aquest amor. No el nostre amor, sinó el de Crist. O millor dit, el nostre amor purificat i enfortit per l'amor de Crist.

I d'aquesta manera es pot servir a tots i preparar la taula per a tothom. Aquesta també és una bella imatge que la Paraula de Déu ens ofereix avui: el bon samarità no sols li cura les ferides, sinó que el porta a la taula, el porta a l'hostal i se n'ocupa. Déu ens prepara la taula de l'eucaristia també ara. Càritas prepara moltes taules per als qui tenen fam.

En aquests mesos s'ha desenvolupat la gran campanya «Una família humana, menjar per a tots». Molta gent espera també avui menjar suficientment. El planeta té aliments per a tots, però sembla que falta la voluntat de compartir-los amb tots. Hem de preparar la taula per a tothom, i demanar que hi hagi una taula per a tothom. Fem tot el que puguem perquè tots puguin menjar, però també fem recordar als poderosos de la terra que un dia Déu els examinarà i es manifestarà si de veritat han buscat proveir els aliments per a ell en cada persona (cf. Mt 25,35) i si han actuat perquè no es destrueixi l'ambient, sinó que han treballat perquè es pugui produir tot aquest aliment.

I pensant en la taula de l'eucaristia, no podem oblidar els nostres germans cristians que han estat privats per la violència sigui dels aliments per al cos sigui d'aquells per a l'ànima: han estat expulsats de les seves cases i de les seves esglésies, tantes vegades destruïdes. Renovo, un cop més —deia el Sant Pare— la crida a no oblidar aquestes persones i aquestes injustícies intolerables.

Estar en el cor de l'Església, ser capaç en certa manera de parlar i actuar en el seu nom, a favor del bé comú, porta responsabilitats particulars dins la vida cristiana, tant personal com comunitària. Només sobre les bases d'un compromís quotidià d'acollir i viure plenament l'amor de Déu es pot promoure la dignitat de cada ésser humà. En la seva primera encíclica, *Deus caritas est*, el papa Benet XVI ens deia que havia volgut reafirmar la centralitat del testimoni de la caritat per a l'Església del nostre temps. A través d'aquest testimoni, fet visible en la vida quotidiana dels seus membres, l'Església arriba a milions d'homes i dones, fent possible que reconeixin i percebin l'amor de Déu, que és sempre proper a tota persona necessitada. Per a nosaltres, els cristians, Déu mateix és la font de la caritat, i la caritat s'ha d'entendre no sols com una filantropia genèrica, sinó com a do de si, fins i tot fins al sacrifici de la pròpia vida en favor dels altres, imitant l'exemple de Crist.

L'Església perllonga en el temps i en l'espai la missió salvadora de Crist: vol arribar a tot ésser humà, moguda pel desig que cada persona arribi a conèixer que res no pot separar-lo de l'amor de Crist (cf. Rm 8,35).

A diferència de tantes institucions i associacions eclesials dedicades a la caritat, les Càritas tenen un tret distintiu: totes són una ajuda privilegiada per als bisbes en el seu exercici de la caritat. Això comporta una responsabilitat eclesial especial: la de deixar-se guiar pels pastors de l'Església.

A més, voldria subratllar que la vostra missió us porta a desenvolupar un paper important. Vosaltres heu de ser portaveus davant la comunitat d'una visió antropològica sana, alimentada per la doctrina catòlica i compromesa en la defensa de la dignitat de cada vida humana. Sense un fonament transcendent, sense una referència a Déu creador, sense la consideració del nostre destí terrenal, correm el risc de caure en mans d'ideologies nocives. Tot el que dieu i feu, el testimoniatge de la vostra vida i de les vostres activitats, són importants i contribueixen a promoure el bé integral de la persona humana.

Per tant, en aquesta perspectiva àmplia, i en estreta col·laboració amb els pastors de l'Església, responsables últims de donar testimoni de la caritat (cf. *Deus caritas est*, 32), les Càritas estan cridades a continuar el seu testimoniatge

fonamental del misteri de l'amor vivificant i transformador de Déu manifestat en Jesucrist.

Al costat de tants altres organismes de caritat de l'Església, Càritas revela per tant la força de l'amor cristià i el desig de l'Església de sortir a trobar Jesús en cada persona, sobretot quan és pobre i pateix. Aquest és el camí que tenim davant i amb aquest horitzó hem de continuar treballant després de cinquanta anys.

Us agraeixo de nou el vostre compromís generós al servei dels nostres germans necessitats. Us encomano a la Mare de Déu, que ha fet de l'acolliment de Déu i del proïsme el criteri fonamental de la seva vida.

ESCRIT

per a la Memòria 2014 de la delegació diocesana de Missions i cooperació amb les Esglésies

Benvolguts lectors,

Un any més, la Delegació diocesana de Missions i Cooperació amb les Esglésies posa a les nostres mans la memòria d'activitats dutes a terme, entre les quals una brilla com una perla: la benedicció i inauguració del centre parroquial a Kampanga (Rwanda), on vaig tenir el goig de viatjar el maig de l'any passat amb altres persones vinculades a la Delegació i a Mn. Josep Cabayol, al qual tant devem per haver-nos fet sensibles i solidaris d'aquella realitat tan llunyana a nosaltres però tan humana i tan bonica. Gràcies, Mn. Josep, per haver-nos desvetllat del son de la indiferència!

Després d'aquella experiència tan bonica a Rwanda, fa ben pocs dies que vaig tenir el goig d'acollir a Tarragona Mons. Vincent Harolimana, bisbe de Ruhengeri, que feia una ruta per visitar els preveres de la seva diòcesi que estan escampats per diversos països d'Europa. Va ser una visita curta però entranyable, en la qual va poder saludar novament Mn. Cabayol i molts dels que vam viatjar l'any passat al seu país. Quins records!

La seva visita ha estat una ocasió propícia per a recordar-nos que la nostra feina i la nostra col·laboració amb aquell poble encara no han acabat. D'alguna manera Ruhengeri i Kampanga formen part una mica de la nostra vida diocesana, són una mica més que germans nostres i això suposa que encara ens necessiten i encara els necessitem. Si alguna cosa ens ha ensenyat aquesta experiència missionera ha estat fer-nos capaços d'obrir els ulls i el cor i estimar-los fraternalment, eixamplar el nostre horitzó. Els pares no deixen mai de ser-ho per molt que els

fills marxín de casa, al contrari: s'alegren que siguin capaços de fer el seu camí i tenen sempre la porta oberta per quan vulguin tornar.

El sant pare Francesc ha fet una exhortació apostòlica clarament adreçada a l'anunci de l'Evangelí, ha convocat un any jubilar de la Misericòrdia i cada dia crida als quatre vents demanant que es faci alguna cosa per aturar les tragèdies humanes que s'esdevenen a la nostra Mediterrània. Només hi ha dos camins i són simultanis: acollir els qui s'han jugat la vida per creuar el mar cercant una oportunitat i col·laborar decididament amb els països d'origen d'aquests immigrants per tal que arribin a un desenvolupament suficient social, polític i econòmic que faci innecessari als seus habitants somniar amb l'emigració. Ja ho sabem, que molts estan interessats a mantenir aquest somni, però no deixa de ser veritat que la situació que molts viuen en aquests països és certament dramàtica. I un bon nombre d'ells són, a més, cristians.

No podem restar indiferents davant aquesta situació, per això la feina de sensibilització que realitza la Delegació diocesana és tan important i ha de continuar. Encara hi ha molta gent que no coneix l'Evangelí de Jesucrist, i cada cop més fins i tot a la nostra vella i rovellada Europa. Que els nostres cors no es rovellin. Hem de mantenir encesa la flama de la missió. D'això en som tots responsables, vosaltres i jo.

Gràcies a tots els qui ho feu possible i a tots els qui hi treballeu i col·laboreu!

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrips setmanals “Als quatre vents”

553. DUES FESTES DE MAIG

3 de maig de 2015

El mes de maig comença amb la festa de Sant Josep Obrer, el sant espòs de la Mare de Déu, que va fer de pare de Jesús, de qui el poble de Natzaret es pregunta: «No és aquest el fill del fuster?» i «No es diu Maria, la seva mare?»

Sant Josep ens dóna exemple de treball fet en presència de Déu, i entre moltes lliçons, ens lliura les de la seva flexibilitat per adaptar-se als plans divins, a vegades desconcertants, i la seva docilitat, que el porta de Natzaret a Betlem, després a Egipte, i a Natzaret de tornada. Sempre al costat de Maria, a la qual el poble cristià dedica devoció especial en aquest mes florit.

Cap dels evangelistes no ens ha transmès ni una sola paraula de sant Josep, però sí les seves accions. Aquesta circumstància pot servir per a valorar més els fets que les paraules. Valorar també amb més motiu els silencis i l'actitud contemplativa, sobretot en una societat en què les notícies i curiositats flueixen tan fàcilment que no en tenim prou amb anar amb el mòbil a la mà, sinó que aviat portarem Internet als rellotges. Josep va rebre missatges del Senyor quan estava ficat al llit, en somnis, després d'una jornada laboral santificada.

Al costat d'aquest pòrtic de Sant Josep Obrer, el calendari de maig té una altra festa que vull comentar. És la del dia 13, Mare de Déu de Fàtima, en record del 13 de maig de 1917, quan la Senyora s'apareix als tres pastorets del llogaret portuguès. D'aquelles trobades, que es van repetir mensualment fins a l'octubre, als nens els va quedar sobretot la insistència en el rés del rosari.

Gairebé un segle després, aquesta devoció cristiana conserva plenament la vigència. El rés de les avemaries i la contemplació dels misteris —els tradicionals de goig, dolor i glòria, i els de llum que va afegir Joan Pau II— són un exercici piadós que recomano molt com una pràctica familiar. Si hi ha nens, el sentit comú diu que no cal que recitin tot el rosari. Se'ls pot convidar a resar només una desena d'avemaries i passar els grans. Començaran seguint-lo com un simple joc i acabaran veient-lo com un joc d'amor. Encara que després el deixin, algun dia recordaran profitosament aquelles escenes familiars.

Que sant Josep i la Mare de Déu ens ajudin a viure un mes de maig com veritables cristians.

554. LA VISITA PASTORAL

10 de maig de 2015

L'any passat vaig tenir el goig d'estar amb el papa Francesc en la visita ad limina, i una de les coses sobre les quals vam parlar va ser la visita pastoral. Vam comentar que era una de les tasques que fem els bisbes més de gust. El Sant Pare ens animava a fer «olor d'ovella», una manera molt gràfica de dir-nos que hem d'estar amb la gent.

Aporto aquest record perquè fa pocs dies que he acabat de fer la visita pastoral a totes les parròquies de l'arxidiòcesi. Al llarg d'aquests anys, quan altres obligacions m'ho permetien, he anat visitant els onze arxiprestats en què està dividida la nostra arxidiòcesi, amb un total de dues-centes parròquies. L'últim arxiprestat visitat ha estat el de l'Urgell-Garrigues.

Em preguntareu: Què és una visita pastoral? La visita pastoral és la visita que el bisbe fa a la seva diòcesi, i de manera especial a les parròquies. Com diu el Directori per al ministeri pastoral dels bisbes: «La visita pastoral és una de les formes, confirmada per segles d'experiència, amb la qual el bisbe manté contactes personals amb el clergat i amb els altres membres del poble de Déu. És una oportunitat per a reanimar les energies dels agents evangelitzadors, felicitar-los, animar-los i consolar-los; és també l'ocasió per a convidar tots els fidels a la renovació de la pròpia vida cristiana i a una acció apostòlica més intensa» (n. 220).

També el Concili Provincial Tarraconense de 1995, de la clausura del qual ara es compliran vint anys, va recordar: «El Concili disposa que la visita pastoral s'adapti als requeriments i situacions d'avui i sigui un moment fort i dinamitzador de la comunió i de la missió de l'Església local. Que a cada diòcesi es prepari conjuntament amb els preveres del lloc o amb els de l'arxiprestat; al seu torn, els preveres la prepararan amb els respectius consells de pastoral» (Resolució 124).

La visita pastoral té una llarga tradició. Ja en els Fets del Apòstols trobem aquestes paraules de Pau a Bernabé: «Anem a visitar els germans a cada una de les ciutats on vam anunciar la paraula del Senyor i vegem com estan» (Ac 15,36). El Bisbe, com a successor dels Apòstols, pare i pastor de la diòcesi, també ha d'anar on estan els seus fidels, ha de visitar en el seu lloc les comunitats cristianes.

Us puc dir que ha estat per a mi un goig molt gran la visita pastoral a totes les parròquies al llarg d'aquests anys, i en dono gràcies al Senyor i especialment als preveres i a totes les persones amb qui he pogut estar.

555. L'ASCENSIÓ NO ÉS UN COMIAT

17 de maig de 2015

Gràcies a l'Evangeli de Sant Lluç i als Fets dels Apòstols, del mateix autor, sabem que després de ressuscitar i de diverses aparicions, Jesucrist es va encaminar als afores de Jerusalem, en direcció a Betània, i mentre beneïa els seus, es va allunyar d'ells elevant-se cap al cel. Ells es van quedar mirant amunt fins que dos homes amb hàbits blancs els van dir: «Homes de Galilea, què feu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat arrabassat d'entre vosaltres, vindrà com l'heu vist anar al cel.»

Davant d'aquest episodi final de l'estada de Jesús sobre la terra, el pensament es mostra incapaç d'aprofundir en la grandesa del misteri, i si els Apòstols van aixecar el cap, nosaltres l'acotem en senyal d'humil acatament, perquè no som tan orgullosos de pensar que la nostra intel·ligència és la mesura de totes les coses.

Alguns pensaran que acceptar el misteri és propi de persones crèdules i poc instruïdes o sense la capacitat crítica necessària. En aquest sentit, un cim intel·lectual com Jean Guitton va escriure: «La meva fe és més sàvia que la del poble, més instruïda, però no és més forta. No hi ha dues classes de veritat: una que és basta i bona per a la massa, una altra que és subtil, que es reserva per a alguns iniciats. Una per al poble, una altra per a l'elit. Una per a la camperola i una altra per al professor de la Sorbona. Una per al rector de poble i una altra per al teòleg llicenciat.»

Què ens diu l'Ascensió del Senyor? Que se'n va al cel i que no ens abandona. No és un comiat. Es queda amb nosaltres, d'una manera mística a l'interior de cadascú, i com a cap de l'Església, institució única de caràcter sobrenatural que va fundar per a prolongar la seva presència en el món.

Abans de l'Ascensió, Jesucrist va dir als seus: «Rebreu el poder de l'Esperit Sant, que vindrà sobre vosaltres, i sereu els meus testimonis a Jerusalem, a Samaria i fins a l'extrem de la Terra.» Per Pentecosta es compleix la promesa i des de llavors els cristians estem cridats a difondre la notícia joiosa de l'Evangelí. És una tasca en la qual no estem sols, sinó que som instruments seus. Som «humils treballadors a la vinya del Senyor», com va dir d'ell mateix Benet XVI el dia de la seva elecció, o els operaris cridats a treballar perquè «la collita és abundant, però els segadors són pocs». Jesús ens guia en aquest treball apassionant.

556. UNA FONT A LA PLAÇA

24 de maig de 2015

Fa unes setmanes vaig completar la visita pastoral que m'ha portat, en aquests deu anys com a arquebisbe, a entrar en contacte amb totes les parròquies i amb centenars de comunitats, entitats i famílies que viuen al seu voltant, a les ciutats i als seus barris o als pobles més petits.

Sovint he pensat durant aquest temps en aquella frase de Jesucrist als seus deixebles que es llegeix en la festa de Pentecosta: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres», després de la qual el Senyor va afegir: «Rebeu l'Esperit Sant; a qui perdonareu els pecats els seran perdonats; a qui no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Aquest manament d'anar a difondre l'evangelí i administrar els sagraments, sempre amb l'assistència de l'Esperit Sant, és el que procurem fer tots els cristians, jo de manera particular en aquestes visites pastorals, amb tants precedents dels

meus predecessors i de molts sants, com sant Antoni Maria Claret, que recorria Catalunya a peu, amb un mapa plegat en el qual tenia anotats els hostals.

El papa Francesc ens demana precisament «sortir», no quedar-nos en la comoditat de tancar-nos en nosaltres mateixos; visitar, sobretot, les «perifèries», que són els malalts, els empresonats, les persones necessitades...

Això és el que l'Església sempre ha de recordar-se a si mateixa, i va ser el que va pretendre el Concili Provincial Tarraconense de 1995 que va ser clausurat precisament a la Catedral de Tarragona el dia de Pentecosta d'aquell any, és a dir fa vint anys, amb la voluntat de ser —així s'expressava— «una font enmig de la plaça pública de la qual ragi l'aigua viva de l'evangeli de Jesús».

En el citat Concili es va acordar impulsar la lectura i l'oració amb la Bíblia i un major coneixement i estima de l'element central de la litúrgia cristiana: la missa. Crec que hem guanyat en això, però que podem fer molt més. I el mateix amb el compromís d'establir una comunió més radical i concreta amb els pobres.

A la nostra arxidiòcesi són moltes les persones que treballen silenciosament en aquests camps assistencials dels quals es beneficien milers de persones cada any. Vull donar-los les gràcies i demanar-los que continuïn, sense cansament, en aquesta tasca indispensable que una llarga crisi, imprevisible fa vint anys, fa encara més necessària.

I que tot això (l'Església, ha dit el Papa, no és una ONG) ho fem sota la guia de l'Esperit Sant, veient Déu en cada germà.

557. EL MISTERI DE DÉU

31 de maig de 2015

El dia que celebrem la festa de la Santíssima Trinitat, l'home modern podria preguntar-se: esperar que avui es cregui en aquest misteri no és una pretensió excessiva? Però plantejat així, la pretensió excessiva seria pensar que fins ara tots han estat uns crèduls i per fi hem arribat nosaltres, que apliquem la racionalitat i la crítica.

Des dels començaments mateixos de l'Església no ha estat fàcil acceptar aquest misteri. Ha calgut molta reflexió i que se celebressin els primers concilis ecumènics, que van abordar aquesta qüestió fins arribar a la fórmula del Símbol de Nicea-Constantinoble, al segle IV: «Crec en Déu Pare totpoderós, creador del cel i de la terra; i en Jesucrist, únic Fill seu Senyor nostre, el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant, nasqué de Maria Verge...»

Aquesta és la fe de l'Església, d'arrels clarament cristològiques, ja que va ser Jesucrist qui ens va parlar de Déu com el seu Pare i de l'Esperit Sant que seria enviat. I així ho va entendre Pere quan va confessar: «Tu ets el Crist, el Fill de Déu viu.»

Si Déu no fos en ell un misteri no hauríem tingut necessitat de l'autorevelació en el Fill. És Jesucrist qui ens revela que Déu és un Pare que ens estima i que confirma el seu ensenyament sublim amb nombrosos miracles i amb la seva resurrecció, sense la qual, en paraules de sant Pau, «la fe no seria res».

Tornant a la dificultat inicial que pot plantejar l'home modern, algunes persones, amb bona intenció però amb falta de doctrina, podrien pensar que no convé parlar avui de la Santíssima Trinitat, per així fer la fe més acceptable. Amb ironia ja va escriure Frossard: «El gran descobriment de l'apostolat modern és que ara tot és molt més fàcil de creure, quan no hi ha res a creure.»

Aquesta actitud xocaria amb l'obligació sagrada de mantenir les veritats de la fe sense retallar segons les modes de cada època. No són ensenyaments que procedeixin de Plató, de Hegel o de Darwin, sinó de Jesucrist, ja que només ell ens ha ensenyat alguna cosa del pensament diví i de l'essència més autèntica de Déu.

La racionalitat, lluny de portar-nos a rebutjar els ensenyaments de Crist, ens porta a acceptar-los, amb l'actitud humil, això sí, de qui se sap a si mateix un ésser creat, no l'intel·lectual orgullós que mereix ser el jutge de la història.

Maig : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Divendres 1

- A l'església abacial de Santa Maria de Poblet, celebra l'eucaristia conventual en el decurs de la qual ordena prevere el monjo fra Octavi Vilà Mayo.

Dissabte 2

- A Sarral, participa en la 9a caminada popular, dins la qual fa la benedicció de la Creu ubicada al cim del Muntet de Blat.

Diumenge 3

- A Arbeca, participa en els actes d'homenatge pòstum organitzats en honor de Mn. Antoni Bru: a l'església parroquial de Sant Jaume celebra l'eucaristia dominical; a continuació dina amb els mossens i, a la tarda, també a l'església parroquial, assisteix a la vetllada musical d'homenatge a Mn. Bru.

Dilluns 4

- Al matí, és entrevistat als estudis de l'emissora de ràdio Catalunya Informació.

- A la tarda, al Teatre del Liceu de Barcelona, assisteix al solemne acte protocol·lari de lliurament de les Creus de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, amb la qual han estat guardonades en l'edició 2015, entre d'altres, la Fundació Hospital de Sant Pau i Santa Tecla de Tarragona i la Fundació Egueiro.

Dimarts 5 i dimecres 6

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, presideix la reunió n. 214 de la CET.

Dijous 7

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 324 del Consell Episcopal.

Divendres 8

- A l'església parroquial de Sant Salvador del Vendrell, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 9

- A Siurana, presideix la missa solemne, el rosari i la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu del Jubileu de Siurana.
- Al Tinglado n. 1 del Port de Tarragona, participa en el sopar solidari a favor del Telèfon de l'Amistat.

Diumenge 10

- Al matí, a l'església parroquial de Santa Maria de Salomó, amb motiu del III centenari de la construcció de la capella del Sant Crist i del 50è de la seva restauració, celebra l'eucaristia dominical i, en acabar, assisteix a la representació del Ball del Sant Crist.
- A la tarda, a Santa Oliva, participa en els actes organitzats amb motiu de l'Aplec de cristians del Baix Penedès.

Dilluns 11

- Al Seminari de Tarassona, amb motiu de la celebració del V Centenari del naixement de sant Joan d'Àvila, pronuncia una conferència amb el títol «El ministeri sacerdotal en la nova evangelització a la llum de l'Evangelii gaudium». A continuació presideix la celebració de l'eucaristia i comparteix el dinar de germanor.

Dimarts 12

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 325 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 13

- Al Palau arquebisbal, rep la visita protocol·laria del nou comandant en cap de la Guàrdia Civil de Tarragona, el tinent coronel Rafael Álvarez Jerez.

Dijous 14

- A l'aeroport del Prat (Barcelona), dona la benvinguda al bisbe de Ruhengeri (Rwanda), Mons. Vincent Harolimana, de visita a Espanya, i l'acompanya a Tarragona. Arribats a la ciutat dinen al Seminari Menor i, a la tarda, visiten el Centre Tarraconense El Seminari, la Biblioteca del Seminari i la Catedral.

Divendres 15

- A la capella del palau arquebisbal, concelebra l'eucaristia amb Mons. Harolimana, Mn. Josep Cabayol i Mn. Isidre Torramadé. A continuació visiten el Museu Bíblic i l'amfiteatre romà.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere de Cambrils, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 16

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Pau Apòstol de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a l'església parroquial de la Immaculada Concepció de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 17

- Al matí, a l'església parroquial de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, administra el sagrament de la confirmació.
- A continuació, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 18

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada mensual de formació permanent de preveres i diaques.
- Al vespre, al Seminari Menor, celebra l'eucaristia i és convidat a sopar amb l'equip rector i els joves.

Dimarts 19

- És entrevistat sobre la problemàtica de l'Església i els joves per a un programa de ràdio de la Facultat de Periodisme de la UPF.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dijous 21

- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.
- Al vespre, al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia i sopa amb els seminaristes i amb l'equip rector.

Divendres 22

- A la residència Mare de la Consolació de Reus, de la congregació de Nostra Senyora de la Consolació, celebra l'eucaristia d'acció de gràcies amb motiu del centenari de la Gna. Rosa Soriano i és convidat a dinar amb la comunitat.
- A la capella de Sant Josep Manyanet del Col·legi Pare Manyanet de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 23

- Al Col·legi La Salle de Tarragona, participa en l'acte de lliurament de premis del XXX Concurs Bíblic organitzat pel Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya.
- A l'església parroquial de Santa Margarida de la Riera de Gaià, administra el sagrament de la confirmació.
- Al monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces de Tarragona, presideix la vetlla arxiprestal de Pentecosta.

Diumenge 24

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual de la solemnitat de Pentecosta durant la qual bateja un catecumen i administra el sagrament de la confirmació a un grup d'adults.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, celebra l'eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació del bisbe màrtir Óscar Romero.

Dimarts 26

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 326 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 27

- A Pamplona, assisteix a l'acte acadèmic de final de curs del seminarista Borja Martín.

Dijous 28

- A l'Escola Joan XXIII de Bonavista, presideix l'acte de benedicció i inauguració de les obres del nou edifici que allotjarà els ensenyaments postobligatoris.
- Al Seminari, presideix la inauguració de l'exposició de l'artista Jaume Queralt.

Divendres 29

- Al santuari de la Mare de Déu de Loreto, de la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià del Molnars, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 30

- Al matí, participa en els actes organitzats amb motiu del 50è aniversari de Càritas Diocesana de Tarragona: a la Catedral celebra l'eucaristia i, al Seminari, assisteix a una conferència.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 31

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a la Parròquia de Santa Maria de Bonavista, administra el sagrament de la confirmació.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de maig de 2015

El Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol Balcells, va signar, amb data de 12 de maig de 2015, el nomenament d'alguns càrrecs de les diferents seccions de la Fundació Santa Maria de Siurana:

Mn. Enric Mateu i Usach,

consiliari de la Federació de Centres d'Esplai Cristians de l'arxidiòcesi de Tarragona.

I ha renovat els nomenaments de

Sr. Édgar Boixadera Garrido,

president de la Federació de Centres d'Esplai Cristians de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Sr. Ricard Gallego Sandoval,

director de l'Escola de l'Esplai de Tarragona.

Sr. Carlos Baglietto Garachana,

responsable del Servei de Colònies de Vacances de l'arxidiòcesi.

DECRET

de 12 de maig de 2015, pel qual el prevere Clemente Lucena Gómez és incardinat a l'arxidiòcesi de Tarragona

Havent obtingut, el prevere Clemente Lucena Gómez, l'indult de secularització de la Congregació dels Legionaris de Crist emès el dia 24 d'abril de 2014 per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica (Prot. n. 53864/2014),

Havent-se acomplert l'any de termini pel qual havia estat acollit ad experimentum,

Fetes les consultes pertinents, les quals han estat favorables,

Pel present DECRET, en compliment del c. 265, 267, 269 i 693 del Codi de Dret Canònic, el prevere Clemente Lucena Gómez queda incardinat a l'arxidiòcesi de Tarragona.

† Jaume Pujol Bacells
Arquebisbe de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 26 de maig de 2015, pel qual s'autoritza la celebració de baptismes a l'església de Santa Maria del barri marítim d'Altafulla

Vista la petició del Sr. Rector de la Parròquia de Sant Martí d'Altafulla, Mn. Jaume Gené Nolla, de 5 de maig de 2015, en què demana poder celebrar baptismes a l'església de Santa Maria del barri marítim d'Altafulla, dins la circumscripció de la susdita Parròquia,

Ateses les raons adduïdes, sobretot l'augment considerable de veïns durant els caps de setmana i en temps de vacances en aquest barri,

Escollat el parer dels membres del Consell Episcopal, que s'hi van manifestar favorables en la seva reunió n. 326, de 26 de maig proppassat,

PEL PRESENT decret, d'acord amb el c. 858 §2 del CIC, autoritzo la celebració de baptismes a l'església de Santa Maria del barri marítim d'Altafu-

lla, i recomano que s'hi installi una pila baptismal. Així mateix, les inscripcions d'aquests baptismes s'hauran de fer en el llibre de baptismes de la Parròquia de Sant Martí d'Altafulla, i s'hi haurà de fer constar que el baptisme s'ha celebrat a l'església de Santa Maria.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

CONVOCATÒRIA

de 21 de maig de 2015, a la 32a reunió del Consell del Presbiteri

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca el Consell del Presbiteri per al proper dimarts, 16 de juny, a 2/4 d'11 del matí, a la sala gran del palau arquebisbal.

ORDRE DEL DIA

10:30 Pregària i salutació del Sr. Arquebisbe.

10:40 Lectura i aprovació de la darrera acta del Consell de Presbiteri.

10:55 Presentació dels dos darrers dels cinc reptes pastorals que el clergat, reunit per grups arxiprestals en la jornada de formació permanent del mes de setembre, van considerar que tenim plantejats, i constatacions: 4. El repte d'un presbiterat esperançat i unit en un projecte comú. 5. El repte de la reorganització de l'arxidiòcesi i de l'adaptació als nous temps de la societat.

11:10 Treball a fer per grups:

– VALORACIÓ DE LES PROPOSTES CONCRETES PRESENTADES

– PRIORITATS EN L'APLICACIÓ DE LES PROPOSTES

12:30 Descans.

13:00 Posada en comú dels grups.

13:30 Precs i preguntes. Informacions.

14:00 Dinar a la Residència Sacerdotal.

Moderador: Mn. Magí Mejías Sendra

Mn. Ignasi Cabré Mas
Secretari

LA FORMACIÓ PERMANENT DEL CLERGAT

recull que deixa constància dels temes treballats durant els períodes pastorals 2012-2013; 2013-2014; 2014-2015

2012-2013

Calendari de les jornades de Formació permanent i Recessos en l'Any de la Fe (11/10/2012 - 24/11/2013), el 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II i el 20è aniversari de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica.

15 de setembre de 2012

- 1a part : «El Credo. Comentaris patristics». Mn. Albert Viciano.
- 2a part : Presentació dels materials per a l'Any de la fe. Propostes pastorals.

15 d'octubre de 2012

- 1a part : «Jo crec.» Mn. Josep Mateu.
- 2a part : «Raonabilitat de la fe.» Mn. Joan Miquel Bravo.

12 de novembre de 2012

- «A 50 anys del concili Vaticà II : com s'ha rebut i com s'ha de llegir avui?». Mn. Salvador Pié Ninot.

17 de desembre de 2012 (Recés d'Advent)

- 1a part : Introducció i meditació : «Tres pregàries de la tradició litúrgica bizantina.»
- 2a part : «La preparació del Nadal dins la tradició bizantina». P. Manuel Nin, o.s.b., rector del Col·legi Pontifici Grec (Roma).

21 de gener de 2013

- 10:00 h. Pregària a l'amfiteatre de Tarragona i lectura de les Actes martirials.
- 12:00 h. «La fe dels màrtirs», a càrrec de la Sra. Encarnación González, directora de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la CEE.

18 de febrer de 2013

- 1a part : meditació i exposició del Santíssim Sagrament. 2a part : «L'amor als pobres canvia les persones, transforma l'Església». Mons. Mateo Zuppi, bisbe auxiliar de Roma.

25 de març de 2013 (Dilluns Sant : Missa crismal)

- Itinerari de la causa del bisbe Manuel Borràs i companys màrtirs. Gmà. Rodolfo Cosimo Meoli, f.s.c. (postulador de la causa dels nostres màrtirs).

8 d'abril de 2013

- 1a part : 20è aniversari de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica. Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità.
- 2a part : La música en la litúrgia : Secretariat diocesà de música sacra

20 de maig de 2013

- Beatificació dels màrtirs de la nostra arxidiòcesi. Mn. Manuel M. Fuentes i Gasó.

17 de juny de 2013

- 1a part : Sobre la Litúrgia. Mn. Rafael Serra Abellà.
- 2a part : La consciència en els textos del Concili Vaticà II (Gaudium et spes, Dignitatis Humanæ). Mn. Josep M. Gavalrà.

2013-2014

Calendari de les jornades de Formació permanent i Recessos

16 de setembre de 2013

- Detall dels actes de celebració de les beatificacions. Informació detallada de l'organització dels actes.
- Presentació de l'Accent pastoral per al curs 2013-2014. Presentació del document de treball. Diàleg sobre els diversos aspectes de l'Accent pastoral.

21 d'octubre de 2013

- «La situació de la família avui» : Ángel Belzunegui Erasó.

18 de novembre de 2013

- «Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització» : P. Juan de Dios Larrú Ramos.

20 de gener de 2014

- Els pares en la iniciació cristiana dels fills : Mn. Joan M. Amich Raurich, de Girona.

17 de febrer de 2014

- Ajuda en el postavortament. El Projecte Raquel : M. José Mancilla Arcos, presidenta de Spei Mater.

24-28 de febrer (exercicis espirituals)

- Mons. Victorio Oliver Domingo.

17 de març de 2014 (recés)

- Mn. Joan Pujol Balcells.

14 d'abril de 2014 (Dilluns Sant)

- Mons. Enrique Benavent Vidal.

19 de maig de 2014

- Preparació al matrimoni : Josep Anton de la Fuente i Sra. Montserrat Oliva, del CMP del Bisbat de Lleida i presidents nacionals.

16 de juny de 2014

- L'acompanyament de les famílies en l'educació cristiana dels fills : Francesc Grané i Ester Romero.

2014-2015

Calendari de les jornades de Formació permanent i Recessos

15 de setembre de 2014

- «Assumim el present i preparem el futur de la nostra arxidiòcesi de Tarragona». Reflexió sobre el significat teològic i sacramental de la nostra ordenació presbiteral i el compromís i responsabilitat que se'n deriva. Mn. Joan Planellas, vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

20 d'octubre de 2014

- «Presidir la celebració la fe amb fidelitat: un deure i un goig pastoral». Mn. Rafael Serra Abellà, delegat.

10 de novembre de 2014

- «L'ensenyament de la religió i les escoles de l'Església en la pastoral diocesana». Mn. Norbert Miracle Figuerola, delegat.

15 de desembre de 2014 (Recés d'Advent)

- «Mirada al futur de l'Església amb esperança». P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.

19 de gener de 2015

- «La catequesi com a procés d'iniciació a la vida cristiana». Mn. F. Xavier Morell Rom, delegat.

9-13 de febrer de 2015 (Exercicis espirituals)

- P. Llorenç Puig, delegat dels Jesuïtes a Catalunya.

16 de febrer de 2015 (Recés de Quaresma)

- «L'alegria i el goig de ser i viure com a capellà», amb al·lusions a l'espiritualitat de santa Teresa de Jesús, en l'Any Teresià. P. Àngel Briñas Gonzalo, carmelita descalç.

30 de març de 2015 (Dilluns Sant)

- «El presbiteri diocesà i el seu bisbe : una relació de fraternitat i obediència». Mons Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

20 d'abril de 2015

- «La resposta de la pastoral social a la situació de crisi econòmica i social». Mn. Santiago Soro Roca, delegat.

18 de maig de 2015

- «Realitat actual de la pastoral de joventut». Delegació diocesana de pastoral de joventut.

15 de juny de 2015

- «La responsabilitat dels laics en l'evangelització ». Mn. Jordi Vila Borràs, delegat.

Francesc, Papa

Audiències generals sobre “la família”

HOME I DONA (I)

15 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui està dedicada a un aspecte central del tema de la família: el del gran do que Déu ha fet a la humanitat amb la creació de l'home i de la dona i amb el sagrament del matrimoni. Aquesta catequesi i la següent es refereixen a la diferència i la complementarietat entre l'home i la dona, que estan al cim de la creació divina; les dues que vindran després tractaran d'altres temes del matrimoni.

Comencem amb un breu comentari sobre el primer relat de la creació, en el Llibre del Gènesi. Aquí llegim que Déu, després d'haver creat l'univers i tots els éssers vius, va crear l'obra mestra, o sigui l'ésser humà, que va fer a la seva imatge: «El va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona» (Gn 1,27), així ho diu el Llibre del Gènesi.

I com tots sabem, la diferència sexual és present en moltes formes de vida, en la llarga escala dels éssers vius. Però només l'home i la dona porten en ells mateixos la imatge i la semblança de Déu: el text bíblic ho repeteix tres vegades en dos versets (26-27): l'home i la dona són imatge i semblança de Déu. Això ens diu que no és únicament l'home qui pren en ell la imatge de Déu, no és únicament la dona qui pren en ella la imatge de Déu, sinó que l'home i la dona, com a parella, són imatge de Déu. La diferència entre l'home i la dona no és per la contraposició, o per la subordinació, sinó per la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu.

L'experiència ens ho ensenya: per conèixer-se bé i créixer harmònicament l'ésser humà necessita la reciprocitat entre l'home i la dona. Quan això no es fa, en surten les conseqüències. Estem fets per escoltar-nos i ajudar-nos els uns als altres. Podem dir que sense l'enriquiment recíproc en aquesta relació —en el pensament i en l'acció, en l'afecte i en el treball, també en la fe— els dos no poden entendre del tot què significa ser home i dona.

La cultura moderna i contemporània ha obert nous espais, noves llibertats i noves profunditats per a l'enriquiment de la comprensió d'aquesta diferència. Però ha introdu-

it també molts dubtes i molt d'escepticisme. Per exemple, jo em pregunto si l'anomenada teoria del gènere no és també expressió d'una frustració i d'una resignació que pretén esborrar la diferència sexual perquè no sap com enfrontar-s'hi. Sí, ens arrisquem a fer un pas enrere. L'eliminació de la diferència, de fet, és el problema, no la solució. Per resoldre els seus problemes de relació, l'home i la dona, en comptes de parlar-se més, haurien d'escoltar-se més, conèixer-se més, estimar-se més. Han de tractar-se amb respecte i cooperar amb amistat. Amb aquestes bases humanes, sostinguts per la gràcia de Déu, és possible projectar la unió matrimonial i familiar per a tota la vida. El vincle del matrimoni i de la família és un assumpte seriós, ho és per a tots, no sols per als creients. Demano als intel·lectuals que no deixin de banda aquest tema, com si s'hagués convertit en secundari en el compromís en favor d'una societat més lliure i més justa.

Déu ha confiat la terra a l'aliança de l'home i de la dona: el seu fracàs asseca el món de les emocions i enfosqueix el cel de l'esperança. Els senyals ja són preocupants, i els veiem. Voldria indicar, entre molts, dos punts que crec que de manera urgent demanen el nostre compromís.

El primer. Sens dubte hem de fer molt més en favor de la dona, si volem donar més força a la reciprocitat entre els homes i les dones. De fet, és necessari que la dona no sols sigui més escoltada, sinó que la seva veu tingui un pes real, una autoritat reconeguda, en la societat i en l'Església. La mateixa manera com Jesús va considerar la dona en un context menys favorable que el nostre, perquè en aquells temps la dona es trobava realment en segon lloc, i Jesús la va considerar d'una manera que projecta una llum potent, que illumina un camí que porta lluny, del qual només n'hem recorregut un trosset. Encara no hem comprès de manera profunda quines són les coses que ens pot donar el geni femení, les coses que la dona pot donar a la societat i també a nosaltres: la dona sap veure les coses amb uns altres ulls que completen el pensament dels homes. És un camí que cal recórrer amb més creativitat i audàcia.

Un segon punt es refereix al tema de l'home i de la dona creats a imatge de Déu. Em pregunto si la crisi de confiança col·lectiva en Déu, que ens fa tant de mal, ens fa emmalaltir de resignació a la incredulitat i al cinisme, no va lligada a la crisi de l'aliança entre l'home i la dona. De fet el relat bíblic, amb el gran fresc simbòlic sobre el paradís terrestre i el pecat original, ens diu precisament que la comunió amb Déu es reflecteix en la comunió de la parella humana i la pèrdua de la confiança en el Pare celestial genera divisió i conflicte entre l'home i la dona.

D'aquí ve la gran responsabilitat de l'Església, de tots els creients i, principalment, de les famílies dels creients, per a redescobrir la bellesa del disseny creador que inscriu la imatge de Déu també en l'aliança entre l'home i la dona. La terra s'omple d'harmonia i de confiança quan l'aliança entre l'home i la dona és viscuda en el bé. I si l'home i la dona la cerquen junts entre ells i amb Déu, sens dubte la troben. Jesús ens encoratja explícitament a donar testimoni d'aquesta bellesa que és la imatge de Déu.

HOME I DONA (II)

Dimecres, 22 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes,

En l'anterior catequesi sobre la família em vaig centrar en la primera narració de la creació de l'ésser humà, en el primer capítol del Gènesi, on està escrit: «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona» (1,27).

Avui m'agradaria completar la reflexió amb la segona narració, que trobem en el segon capítol. Aquí llegim que el Senyor, després d'haver creat el cel i la terra, «va modelar l'home amb pols de la terra». «Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu» (2,7). És la culminació de la creació. Però manca quelcom: llavors Déu posa l'home en un jardí bellíssim perquè el conrei i en tingui cura (cf. 2,15).

L'Esperit Sant, que ha inspirat tota la Bíblia, suggereix per un moment la imatge de l'home sol —li manca quelcom—, sense la dona. I suggereix, el pensament de Déu, gairebé el sentiment de Déu que el mira, que mira Adam sol en el jardí: és lliure, és senyor... però està sol. I Déu veu que això «no és bo»: és com una mancança de comunió, li manca una comunió, una mancança de plenitud. «No és bo» —diu Déu— i afegeix: «Li faré una ajuda que li faci costat» (2,18).

Llavors Déu presenta a l'home tots els animals; l'home dóna a cada un d'ells el seu nom —i aquesta és una altra imatge del domini de l'home sobre la creació—, però no troba cap animal que se li assembli. L'home continua sol. Quan finalment Déu presenta la dona, l'home reconeix exultant que aquella criatura, i només aquella, és part d'ell: «Os dels meus ossos i carn de la meua carn» (2,23). Finalment hi ha un reflex, una reciprocitat. Quan una persona —és un exemple per a comprendre bé això— vol donar la mà a una altra, ha de tenir-la al davant: si hom dóna la mà i no hi ha ningú, la mà es queda allà, li manca la reciprocitat. Així li passava a l'home, li mancava alguna cosa per arribar a la seva plenitud, li mancava la reciprocitat. La dona no és una «rèplica» de l'home; ve directament del gest creador de Déu. La imatge de la «costella» no expressa inferioritat o subordinació, ans al contrari: que home i dona són de la mateixa substància i són complementaris i que tenen també aquesta reciprocitat. I el fet que —sempre en la paràbola— Déu plasmí la dona mentre l'home dorm, remarca només que ella no és de cap manera una criatura de l'home, sinó de Déu. Suggereix també una altra cosa: per trobar la dona —i podem dir per trobar l'amor en la dona—, l'home primer ha de somiar-la i després la troba.

La confiança de Déu en l'home i en la dona, als quals confia la terra, és generosa, directa, i plena. Es refia d'ells. Però llavors el maligne introdueix en el seu pensament la sospita, la incredulitat, la desconfiança. I finalment arriba la desobediència al manament que els protegia. Cauen en aquell deliri d'omnipotència que ho fa malbé tot i destrueix l'harmonia. També nosaltres ho sentim en el nostre interior tantes vegades, tots.

El pecat genera desconfiança i divisió entre l'home i la dona. La seva relació es veurà assetjada de mil formes d'abús i de submissió, de seducció innegable i de prepotència humiliant, fins a les més dramàtiques i violentes. La història n'està plena. Pensem, per exemple, en els excessos negatius de les cultures patriarcal. Pensem en les múltiples formes de masclisme on la dona era considerada de segona classe. Pensem en l'explotació i mercantilització del cos femení en l'actual cultura mediàtica. Però pensem també en la recent epidèmia de desconfiança, d'escepticisme, i fins i tot d'hostilitat que es difon en la nostra cultura —en particular a partir d'una comprensible desconfiança de les dones— referent a una aliança entre home i dona que sigui capaç, al mateix temps, de refinar la intimitat de la comunió i de protegir la dignitat de la diferència.

Si no trobem una onada de simpatia per a aquesta aliança, capaç de col·locar les noves generacions a recer de la desconfiança i de la indiferència, els fills arribaran al món cada vegada més desarrelats ja des del si de la mare. La devaluació social de l'aliança estable i generativa de l'home i de la dona és certament una pèrdua per a tots. Hem de retornar l'honor al matrimoni i a la família! La Bíblia diu una cosa bonica: l'home troba la dona, es troben i l'home ha de deixar alguna cosa per trobar-la plenament. Per això l'home deixarà el seu pare i la seva mare per anar amb ella. És bonic! Això vol dir començar un nou camí. L'home és tot per a la dona i la dona és tota per a l'home.

La custòdia d'aquesta aliança de l'home i de la dona, encara que siguem pecadors i ferits, confusos i humiliats, desanimats i incerts, és per a nosaltres, creients, una vocació compromesa i apassionant en la vida de cada dia. La mateixa narració de la creació i del pecat al final ens presenta una imatge bellíssima: «Llavors el Senyor-Déu va fer túniques de pell i va vestir l'home i la dona» (Gn 3,21). És una imatge de tendresa envers aquella parella pecadora que ens deixa amb la boca oberta: la tendresa de Déu per l'home i per la dona! És una imatge de custòdia paternal de la parella humana. Déu mateix té cura i protegeix la seva obra mestra.

MATRIMONI (I)

29 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

La nostra reflexió relativa al disseny originari de Déu sobre la parella home-dona, després d'haver considerat les dues narracions del Llibre del Gènesi, s'adreça ara directament a Jesús.

L'evangelista Joan, al començament del seu Evangeli, narra l'episodi de les noces de Canà, en les quals hi eren presents Maria i Jesús, amb els seus primers deixebles (cf. Jn 2,1-11). Jesús no sols va prendre part en aquell matrimoni, sinó que va salvar la festa amb el miracle del vi! Per tant, el primer dels seus senyals prodigiosos, amb què ell revela la seva glòria, el va fer en el context d'un matrimoni, i va ser un gest de gran simpatia per a aquella família que naixia, instat per la cura maternal de Maria. Això ens recorda

el llibre del Gènesi, quan Déu acaba l'obra de la creació i fa la seva obra mestra, que són l'home i la dona. I aquí Jesús comença realment els miracles amb aquesta obra mestra, en un matrimoni, en una festa de noces: un home i una dona. Així Jesús ens ensenya que l'obra mestra de la societat és la família: l'home i la dona que s'estimen! Aquesta és l'obra mestra!

Des del temps de les noces de Canà, han canviat moltes coses, però aquell «señal» de Crist conté un missatge sempre vàlid.

Avui dia no sembla fàcil parlar del matrimoni com d'una festa que es renova en el temps, en les diverses etapes de tota la vida dels cònjuges. És un fet que les persones que es casen són cada vegada menys; això és un fet: els joves no es volen casar. En molts països augmenta el nombre de separacions, mentre disminueix el nombre de fills. La dificultat per continuar junts —ja sigui com a parella, ja sigui com a família— condueix a trencar els llaços cada vegada amb més freqüència i rapidesa, i els fills són els primers a patir-ne les conseqüències. Efectivament, les primeres víctimes, les víctimes més importants, les víctimes que pateixen més per la separació són els fills. Si experimentes de petit que el matrimoni és una unió per a un temps limitat, inconscientment per a tu serà així. De fet, molts joves es veuen portats a renunciar al projecte mateix d'una unió irrevocable i d'una família duradora. Crec que hem de pensar molt seriosament en el motiu pel qual tants joves «no tenen ganes» de casar-se. És aquesta cultura de la provisionalitat... tot és provisional, sembla que no hi hagi res definitiu.

La dels joves que no es volen casar és una de les preocupacions que sobresurten actualment: Per què no es casen els joves? Per què sovint prefereixen una convivència, i moltes vegades «una responsabilitat limitada»? Per què molts —també entre els batejats— tenen poca confiança en el matrimoni i en la família? És important intentar comprendre-ho, si volem que els joves puguin trobar el camí correcte a seguir. Per què no tenen confiança en la família?

Les dificultats no són només de caràcter econòmic, tot i que aquestes són realment serioses. Molts pensen que el canvi que s'ha produït en les últimes dècades s'ha donat per raó de l'emancipació de la dona. Però tampoc aquest argument no és vàlid, és una falsedat, no és veritat! És una forma de masclisme, que sempre vol dominar la dona. Fem el mateix paper que va fer Adam quan Déu li va dir: «Per què has menjat el fruit de l'arbre?», i ell respon: «La dona me l'ha donat.» I la culpa és de la dona. Pobra dona! Hem de defensar les dones! En realitat, quasi tots els homes i les dones voldrien una seguretat afectiva estable, un matrimoni sòlid i una família feliç. La família és al cim de tots els índexs de satisfacció entre els joves; però, per por d'equivocar-se, molts no volen ni pensar-hi; malgrat ser cristians, no pensen en el matrimoni sacramental, signe únic i irrepetible de l'aliança, que es converteix en testimoni de la fe. Potser aquesta por del fracàs és l'obstacle més gran per acollir la paraula de Crist, que promet la seva gràcia a la unió conjugal i a la família.

El testimoni més convincent de la benedicció del matrimoni cristià és la vida bona dels esposos cristians i de la família. No hi ha una manera millor per a expressar la bellesa del sagrament! El matrimoni consagrat per Déu preserva la unió entre l'home i la dona que Déu ha beneït des de la creació del món; i és una font de pau i de bé per a tota la família i per a la vida matrimonial. Per exemple, en els primers temps del cristianisme, aquesta gran dignitat de la unió entre l'home i la dona es perdia per un abús considerat en aquella època molt normal, és a dir el dret dels marits a divorciar-se de les seves esposes, fins i tot pels motius més injustificats i humiliants. L'Evangelí de la família, l'Evangelí que anuncia aquest sagrament ha derrotat aquesta cultura del repudi habitual.

La llavor cristiana de la igualtat radical entre els esposos ha de produir avui nous fruits. El testimoni de la dignitat social del matrimoni serà persuasiu per aquest camí, el camí del testimoni que atrau, el camí de la reciprocitat entre ells, de la complementarietat entre ells.

Per això, com a cristians, hem de ser més exigents en aquest aspecte. Per exemple: el suport decidit al dret a una retribució igual per un treball igual. Per què es dona per descomptat que les dones han de guanyar menys que els homes? No! Tenen els mateixos drets. La disparitat és un escàndol ben clar! Al mateix temps, reconèixer com una riquesa sempre vàlida la maternitat de les dones i la paternitat dels homes, en benefici sobretot dels infants. Igualment, la virtut de l'hospitalitat de les famílies cristianes és molt important avui, especialment en situacions de pobresa, de degradació, de violència familiar.

Estimats germans i germanes, no tinguem por de convidar Jesús a la festa de noces, d'invitar-lo a casa nostra, perquè estigui amb nosaltres i protegeixi la família. I no tinguem por tampoc de convidar la seva Mare Maria! Els cristians, quan es casen «en el Senyor», es transformen en un signe eficaç de l'amor de Déu. Els cristians no es casen només per a ells mateixos: es casen en el Senyor per al bé de tota la comunitat, de tota la societat.

D'aquesta bella vocació del matrimoni cristià, en parlaré també en la propera catequesi.

MATRIMONI (II)

6 de maig de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre camí de catequesi sobre la família avui parlaré directament de la bellesa del matrimoni cristià, que no és senzillament una cerimònia que es fa a l'església, amb les flors, el vestit, les fotografies... El matrimoni cristià és un sagrament que se celebra a l'Església i que també fa l'Església, començant una nova comunitat familiar.

És el que l'apòstol Pau resumeix en les seves conegudes paraules: «Aquest misteri és gran: jo entenc que es refereix a Crist i l'Església» (Ef 5,32). Inspirat per l'Esperit

Sant Pau afirma que l'amor entre els esposos és una imatge de l'amor entre Crist i l'Església. Una dignitat impensable! Però en realitat s'inscriu en el disseny creador de Déu, i amb la gràcia de Crist innumbrables parelles cristianes, amb les seves limitacions, amb els seus pecats, l'han feta realitat!

Sant Pau, parlant de la nova vida en Crist, diu que els cristians —tots— són cridats a estimar-se com Crist els ha estimat, és a dir «sotmesos els uns als altres» (cf. Ef 5,21), que significa al servei els uns dels altres. Aquí introdueix l'analogia entre la parella marit-muller i la de Crist-Església. És clar que es tracta d'una analogia imperfecta, però hem de captar-ne el sentit espiritual, que és molt alt i revolucionari, i al mateix temps senzill, a l'abast de qualsevol home i dona que es basin en la gràcia de Déu.

El marit —diu Pau— ha d'estimar la muller «com el seu propi cos» (Ef 5,28); ha d'estimar-la com Crist «ha estimat l'Església i s'ha entregat per ella» (v. 25). Però vosaltres marits que sou aquí presents, ho enteneu això? Estimar la vostra muller com Crist estima l'Església? Això no són bromes, sinó coses serioses! L'efecte d'aquest radicalisme de la dedicació demanada a l'home, per l'amor i la dignitat de la dona, seguint l'exemple de Crist, ha estat enorme en la mateixa comunitat cristiana.

Aquesta llavor de la novetat evangèlica, que restableix la reciprocitat originària de la dedicació i del respecte, ha madurat lentament al llarg de la història, però finalment ha prevalgut.

El sagrament del matrimoni és un gran acte de fe i d'amor: testimonia el coratge de creure en la bellesa de l'acte creador de Déu i de viure aquell amor que ens porta a anar sempre més enllà, més enllà de nosaltres mateixos i fins i tot més enllà de la família mateixa. La vocació cristiana a estimar sense reserves i sense mesura és el que, amb la gràcia de Crist, es troba a la base també del consentiment lliure que constitueix el matrimoni.

La mateixa Església participa plenament en la història de cada matrimoni cristià: es construeix en els seus èxits i pateix en els seus fracassos. Però hem de preguntar-nos seriósament: acceptem fins al fons, nosaltres mateixos, com a creients i també com a pastors, aquesta unió indissoluble de la història de Crist i l'Església amb la història del matrimoni i la família humana? Estem disposats a assumir seriosament aquesta responsabilitat, és a dir, que cada matrimoni segueix el camí de l'amor que Crist té a l'Església? És gran això!

En aquesta profunditat del misteri creador, reconegut i restablert en la seva puresa, s'obre un segon gran horitzó que caracteritza el sagrament del matrimoni. La decisió de «casar-se en el Senyor» conté també una dimensió missionera, que significa tenir en el cor la disponibilitat per actuar com a transmissors de la benedicció de Déu i de la gràcia del Senyor per a tots. Els esposos cristians participen com a esposos en la missió de l'Església. Cal tenir coratge per a això! Per aquesta raó quan saludo els nuvis, dic: «Aquests són valents!», perquè cal tenir valor per estimar-se tal com Crist estima l'Església.

La celebració del sagrament no pot deixar a fora aquesta coresponsabilitat de la vida familiar davant els grans reptes de la missió d'amor de l'Església. I així la vida de l'Es-

glésia s'enriqueix cada vegada amb la bellesa d'aquesta aliança matrimonial, de la mateixa manera que s'empobreix cada vegada que es desfigura. L'Església, per a oferir a tots els dons de la fe, de l'amor i de l'esperança, necessita també la fidelitat coratjosa dels esposos a la gràcia del seu sagrament! El poble de Déu necessita el seu caminar diari en la fe, en l'amor i en l'esperança, amb totes les alegries i les dificultats que aquest camí comporta en un matrimoni i en una família.

La ruta queda així marcada per sempre, és la ruta de l'amor: s'estima com estima Déu, per sempre. Crist no deixa de tenir cura de l'Església: l'estima sempre, la guarda sempre, com a ell mateix. Crist no deixa de treure del rostre humà les taques i les arrugues del tipus que siguin. És tan commovedora i tan bonica aquesta irradiació de la força i de la tendresa de Déu que es transmet de parella en parella, de família en família. Té raó sant Pau: aquest és veritablement un «gran misteri»! Homes i dones, amb prou valentia per a portar aquest tresor en els «vasos de terrissa» de la nostra humanitat —homes i dones molt valents—, són un recurs essencial per a l'Església i també per a tot el món! Que Déu els beneixi mil vegades per això!

LES TRES PARAULES

13 de maig de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui és com la porta d'entrada d'una sèrie de reflexions sobre la vida de la família, la seva vida real, amb el seu ritme i els seus esdeveniments. Damunt d'aquesta porta d'entrada hi ha escrites tres paraules que ja he fet servir altres vegades. I aquestes paraules són: si us plau, gràcies, ho sento. De fet aquestes paraules obren el camí per a viure bé en una família, per a viure en pau. Són paraules senzilles, però no gaire fàcils de dur-les a la pràctica! Contenen una gran força: la força per a protegir la casa, fins i tot a través de moltes dificultats i proves; més aviat la seva mancança obre a poc a poc esquerdes que la poden fer enderrocar finalment.

Nosaltres les entenem normalment com les paraules de «bona educació». D'acord, una persona ben educada demana permís, diu gràcies o demana perdó si s'equivoca. D'acord, la bona educació és molt important. Un gran bisbe, sant Francesc de Sales, deia que «la bona educació és ja mitja santedat». Però, aneu en compte, en la història hem conegut també un formalisme de les bones maneres que es pot convertir en una màscara que amaga l'aridesa de l'esperit i el desinterès pels altres. S'acostuma a dir: «Darrere de tantes bones maneres s'hi amaguen els mals costums.» Ni tan sols la religió és immune a aquest risc, que fa derivar el compliment formal en mundanitat espiritual. El diable que tempta Jesús fa servir bones maneres i cita la Sagrada Escripura, sembla un teòleg! El seu estil sembla correcte, però la seva intenció és desviar de la veritat de l'amor de Déu. Nosaltres en canvi entenem la bona educació en els seus termes autèntics, on l'estil de les bones relacions està fermament arrelat en l'amor del bé i en el respecte de l'altre. La família viu de la delicadesa d'estimar.

La primera paraula és si us plau. Quan ens preocupem de demanar educadament fins i tot allò que pensem que podem esperar, posem un veritable impediment a l'esperit de la convivència matrimonial i familiar. Entrar en la vida de l'altre, fins i tot quan forma part de la nostra vida, demana la delicadesa d'una actitud no invasiva, que renova la confiança i el respecte. La confiança, en definitiva, no et permet donar-ho tot per descomptat. I l'amor, com més íntim i profund és, més exigeix el respecte de la llibertat i la capacitat d'esperar que l'altre obri la porta del seu cor. En aquest sentit recordem aquella paraula de Jesús en el llibre de l'Apocalipsi: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell i ell amb mi» (3,20). Fins i tot el Senyor demana permís per entrar! No ho oblidem. Abans de fer una cosa amb la família: «Si us plau, ho puc fer? T'agrada que jo ho faci així?» Quin llenguatge més educat i ple d'amor! I això fa tant de bé a les famílies!

La segona paraula és gràcies. Algunes vegades penso que ens estem convertint en una societat de males maneres i de males paraules, com si això fos un senyal d'emancipació. Ho hem sentit dir tantes vegades, fins i tot públicament. L'amabilitat i la capacitat d'agrair s'interpreten com un signe de feblesa, a vegades suscitent fins i tot desconfiança. Aquesta tendència ha de ser combatuda en el si de la família. Hem de ser intransigents en l'educació de l'agraïment, del reconeixement: la dignitat de la persona i la justícia social passen per aquí. Si la vida familiar es viu d'aquesta manera, també ho farà la vida social. L'agraïment, després, per a un creient, és el cor mateix de la fe: un cristià que no sap agrair és un que ha oblidat el llenguatge de Déu. Escolteu bé: un cristià que no sap agrair és un que s'ha oblidat del llenguatge de Déu. Recordem la pregunta de Jesús, quan va guarir els deu leprosos i només un d'ells va tornar per donar-li les gràcies (cf. Lc 17,18). Una vegada vaig sentir dir a una persona gran, molt sàvia, molt bona, senzilla, però amb aquella saviesa de la pietat, de la vida: «L'agraïment és una planta que només creix en la terra de les ànimes nobles.» Aquella noblesa de l'ànima, aquella gràcia de Déu en l'ànima ens porta a dir gràcies, a l'agraïment. És la flor d'una ànima noble. És una cosa ben bonica!

La tercera paraula és ho sento. Paraula difícil, sens dubte, però tan necessària. Quan falta, les petites esquerdes es fan més grans —sense voler-ho— fins convertir-se en forats profunds. No en va en la pregària ensenyada per Jesús, el Pàrenostre, que resumeix totes les peticions essencials per a la nostra vida, trobem aquesta expressió: «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors» (cf. Mt 6,12). Reconèixer haver faltat i desitjar tornar allò que s'ha pres —respecte, sinceritat, amor— ens fa dignes del perdó. I així s'atura la infecció. Si no som capaços d'excusar-nos vol dir que encara no som capaços de perdonar. A la casa on no es demanen disculpes, comença a faltar-hi l'aire, les aigües s'hi estanquen. Tantes ferides en els sentiments, tants trencaments en les famílies comencen amb la pèrdua d'aquesta paraula preciosa: «Disculpa'm.» En la vida matrimonial es discuteix, a vegades fins i tot «es tiren els plats pel cap», però us dono un consell: no deixeu que el dia acabi sense fer les paus! Escolteu-ho bé: us heu barallat la muller i el marit? Els fills amb els pares? Us heu barallat molt? No està bé, però aquest no és el veritable problema. El problema és que aquest sentiment estigui present encara l'endemà. Per això, si us heu discutit, que no acabi mai el dia sense fer les paus amb

la família. I com haig de fer les paus? Agenollant-me? No! Només un petit gest, una cosa petita, i l'harmonia familiar torna. N'hi ha prou amb una carícia! Sense paraules. Però no hem d'acabar mai el dia a casa sense fer les paus! Ho heu entès? No és fàcil, però s'ha de fer. I amb això la vida serà més bonica.

Aquestes tres paraules-clau de la família són paraules senzilles, i potser en un primer moment ens faran somriure. I quan les oblidem, no hi ha res que ens faci riure, oi? La nostra educació, potser, les descuida massa. Que el Senyor ens ajudi a posar-les altra vegada al seu lloc, en el nostre cor, a casa nostra, i també en la nostra convivència civil.

I ara us invito a repetir tots junts aquestes tres paraules: «si us plau», «gràcies», «ho sento». Tots junts: (plaça) «si us plau», «gràcies», «ho sento». Són les paraules per aconseguir l'amor en la família, perquè la família quedi en pau. Després repetim aquell consell que he donat, tots junts: No acabar mai el dia sense fer les paus. Tots: (plaça): No acabar mai el dia sense fer les paus. Gràcies.

EDUCACIÓ

20 de maig de 2015

Avui, estimats germans i germanes, vull donar-vos la benvinguda perquè he vist entre vosaltres moltes famílies. Bon dia a totes les famílies! Continuem reflexionant sobre la família. Avui ens aturarem a reflexionar sobre una característica essencial de la família, és a dir la seva vocació natural d'educar els fills perquè creixin en la responsabilitat d'un mateix i dels altres. El que hem sentit de l'apòstol Pau al començament és molt bonic: «Fills, obeïu en tot els vostres pares, perquè això agrada al Senyor. I vosaltres, pares, no amoïneu els vostres fills, que no es desanimin» (Col 3,20-21). Aquesta és una regla sàvia: el fill que s'educa per escoltar els pares i obeir els pares, que no han de manar amb males maneres per tal no descoratjar els fills. Els fills, de fet, han de créixer sense desanimar-se, pas a pas. Si vosaltres, pares, dieu als fills: «Enfilem-nos en aquella escaleta» i els agafeu les mans i pas a pas els feu pujar, les coses aniran bé. Però si vosaltres els dieu: «Puja!» «No puc!» «Vinga!», d'això se'n diu exasperar els fills, demanar als fills coses que no són capaços de fer. Per això, la relació entre els pares i els fills ha de ser d'una gran saviesa i d'un gran equilibri. Fills, obeïu els pares, això agrada a Déu. I vosaltres, pares, no exaspereu els fills demanant-los coses que no poden fer. I això s'ha de fer perquè creixin en la responsabilitat d'ells mateixos i dels altres.

Pot semblar una constatació òbvia, però en els nostres temps tampoc no manquen les dificultats. Es fa difícil als pares educar els fills que només veuen al vespre, quan tornen a casa cansats de la feina. Això els qui tenen la sort de tenir feina! Encara és més difícil per als pares separats, que es veuen afeixugats per la seva situació: pobres, han tingut dificultats, s'han separat i molt sovint el fill es té com a ostatge i el pare li parla malament de la mare i la mare li parla malament del pare, i això fa molt de mal. Però jo dic als pares separats: no agafeu mai, mai, el fill com un ostatge! Us heu separat per moltes dificultats i motius, la vida us ha donat aquesta prova, però que els fills no siguin els qui portin el

pes d'aquesta separació, que no siguin utilitzats com un ostatge contra l'altre cònjuge, que creixin sentint que la mare parla bé del pare, encara que no estiguin junts, i que el pare parla bé de la mare. Per als pares separats això és molt important i molt difícil, però ho poden fer.

Però, sobretot, la pregunta: Com educar? Quins costums tenim avui per a transmetre als nostres fills? Intel·lectuals «crítics» de tot tipus han silenciats els pares de mil maneres, per defensar les generacions joves dels danys —reals o imaginaris— de l'educació familiar. La família ha estat acusada, entre altres coses, d'autoritarisme, de favoritisme, de conformisme, de repressió afectiva generadora de conflictes.

De fet, s'ha obert una esquerda entre família i societat, entre família i escola, avui s'ha trencat el pacte educatiu; i així, l'aliança educativa de la societat amb la família ha entrat en crisi perquè s'ha soscavat la confiança mútua. Els símptomes són molts. Per exemple, a l'escola han quedat afectades les relacions entre els pares i els mestres. A vegades hi ha tensions i desconfiança mútua, i les conseqüències naturalment recauen en els fills. Per altra part, s'han incrementat els anomenats «experts», que han ocupat el paper dels pares també en els aspectes més íntims de l'educació. Sobre la vida afectiva, sobre la personalitat i el desenvolupament, sobre els drets i sobre els deures, els «experts» ho saben tot: objectius, motivacions, tècniques. I els pares només han d'escoltar, aprendre i adaptar-se. Privats del seu paper, es tornen sovint excessivament aprensius i possessius davant els fills, fins no corregir-los mai: «Tu no pots corregir el teu fill.»

Tendeixen a confiar-los cada vegada més als «experts», també en els aspectes més delicats i personals de la seva vida, quedant-se sols en un racó; i així els pares avui corren el risc d'autoexcloure's de la vida dels seus fills. I això és molt greu! Avui hi ha casos semblants. No dic que passi sempre, però n'hi ha. La mestra a l'escola renya el nen i escriu una nota als pares. Recordo una anècdota personal. Una vegada, quan jo feia quart de primària vaig dir una paraulota a la mestra, i la mestra, una bona dona, va fer cridar la meua mare. Ella va venir l'endemà, van parlar entre elles i després em van cridar. La meua mare davant de la mestra em va explicar que el que jo havia fet era una cosa dolenta, que no s'havia de fer; la meua mare ho va fer molt suaument i em va demanar que demanés perdó a la mestra davant d'ella. Ho vaig fer i després em vaig quedar content perquè em vaig dir: la història ha acabat bé. Però això va ser el primer capítol! Quan vaig tornar a casa va començar el segon capítol... Imagineu-vos avui, si la mestra fa una cosa així, el dia següent es troba els dos pares o un dels dos per renyar-la, perquè els «experts» diuen que als nens no se'ls ha de renyar així. Com han canviat les coses! Per tant els pares no s'han d'autoexcloure de l'educació dels fills.

És evident que aquest enfocament no és bo: no és harmònic, no és dialogant, i en lloc d'afavorir la col·laboració entre la família i els altres educadors, les escoles, els gimnasos... els contraposa.

Com hem arribat a aquest extrem? Sens dubte els pares, o més ben dit, alguns models educatius del passat tenien algunes limitacions, segur. Però també és cert que hi ha

errors que només els poden cometre els pares, perquè els poden compensar d'una manera que és impossible a qualsevol altra persona. Per altra banda, com bé sabem, la vida s'ha tornat garrepa de temps per a parlar, pensar, discutir. Molts pares són «segrestats» per la feina —el pare i la mare han de treballar— i per altres preocupacions, ofegats per les noves exigències dels fills i per la complexitat de la vida actual —que és així, l'hem d'acceptar tal com és—, i es troben com paralizats per la por d'equivocar-se. El problema, però, no és només parlar. Encara més, un «dialoguisme» superficial no porta a una trobada autèntica del pensament i del cor. Preguntem-nos més aviat: intentem entendre «on» es troben els fills realment en el seu camí? On es troba realment la seva ànima? Ho sabem? I sobretot: Ho volem saber? Estem convençuts que ells, en realitat, no esperen una altra cosa?

Les comunitats cristianes són cridades a oferir ajut a la missió educativa de les famílies, i ho fan en primer lloc a la llum de la Paraula de Déu. L'apòstol Pau recorda la reciprocitat dels deures entre pares i fills: «Fills, obeiïu en tot els vostres pares, perquè això agrada al Senyor. I vosaltres, pares, no amoïneu els vostres fills, que no es desanimin» (Col 3,20-21). A la base de tot hi ha l'amor, el que Déu ens dona, que «no és groller ni interessat, no s'irrita ni es venja». «Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta» (1Co 13,5-6). Fins i tot en les millors famílies cal suportar-se, i s'ha de tenir tanta paciència per suportar-se! Però la vida és així. La vida no es fa en un laboratori, es fa en la realitat. Jesús mateix va passar per l'educació familiar.

Un cop més, la gràcia de l'amor de Crist es realitza en el que hi ha inscrit en la naturalesa humana. Quants exemples meravellosos tenim de pares cristians plens de la saviesa humana! Ells ens ensenyen que la bona educació familiar és la columna vertebral de l'humanisme. La seva irradiació social és el recurs que permet omplir les llacunes, les ferides, la buidor de paternitat i maternitat que toquen els fills menys afortunats. Aquesta irradiació pot fer autèntics miracles. I en l'Església aquests miracles s'esdevenen cada dia!

Desitjo que el Senyor doni a les famílies cristianes la fe, la llibertat i el valor necessari per a la seva missió. Si l'educació familiar retroba l'orgull del seu lideratge, moltes coses canviaran per a millor, per als pares poc segurs i per als fills desillusionats. És l'hora que els pares i les mares retornin del seu exili —perquè s'han autoexiliat de l'educació dels fills— i reprenguin plenament el seu rol educatiu. Esperem que el Senyor doni als pares aquesta gràcia: de no autoexiliar-se de l'educació dels fills. I això només ho pot fer l'amor, la tendresa i la paciència.

EL PROMETATGE

27 de maig de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant amb aquesta catequesi sobre la família, avui m'agradaria parlar del prometatge. El prometatge —la mateixa paraula ho diu— té relació amb la confiança,

la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dóna, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu. Realment és bonic que avui els joves puguin triar casar-se basant-se en un amor recíproc. Però la llibertat de l'enllaç requereix una harmonia conscient de la decisió, no sols una simple comprensió de l'atracció o del sentiment, d'un moment, d'un temps curt... necessita seguir un camí.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos membres de la parella són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment. Es descobreixen conjuntament, és a dir, l'home «aprèn» com és la dona coneixent aquesta dona, la seva promesa, i la dona «aprèn» com és l'home coneixent aquest home, el seu promès. No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada... La narració bíblica parla de tota la creació com un bon treball de l'amor de Déu; el llibre del Gènesi diu que «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo» (Gn 1,31). Només quan va acabar, Déu «va reposar». Amb aquesta imatge entenem que l'amor de Déu, que va crear el món, no va ser una decisió improvisada. No! Va ser un treball bonic. L'amor de Déu va crear les condicions concretes d'una aliança irrevocable, sòlida, destinada a durar.

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a tota la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No és el matrimoni express: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i la dona s'aprèn i es poleix. Em permeto dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe. Potser hauríem d'esforçar-nos més en aquest aspecte, perquè les nostres «coordinades sentimentals» ens han portat a una mica de confusió. Aquell que pretén voler-ho tot de pressa, després cedeix també en tot —i de pressa— a la primera dificultat (o a la primera ocasió). No hi ha esperança per a la confiança i la fidelitat del do d'un mateix si preval el costum de consumir l'amor com una mena d'«integrador» del benestar psicofísic. L'amor no és això! El compromís se centra en la voluntat de guardar conjuntament una cosa que no es podrà vendre ni comprar mai, traïr ni abandonar mai, per molt temptadora que sigui l'oferta. Déu també, quan parla de l'aliança amb el seu poble, ho fa algunes vegades en termes de compromís. En el Llibre de Jeremies, parlant al poble que s'havia allunyat d'ell, li recorda quan el poble era la «promesa» de Déu i diu: «Recordo l'amor que em tenies de jove, com m'estimaves al temps de les noces» (2,2). I Déu ha fet aquest camí de compromís; després fa també una promesa: ho hem sentit a l'inici de l'audiència, en el Llibre d'Osees: «Et prendré com a esposa per sempre, et prendré com a esposa i pagaré per tu bondat i justícia, amor i misericòrdia. Et prendré com a esposa pagant un preu de fidelitat. Així coneixeràs qui és el Senyor» (2,21-22). És un llarg camí que el Senyor fa amb el seu poble en aquest procés de compromís. Finalment Déu es casa amb el seu poble en Jesucrist: es casa en Jesús, la seva Església. El Poble de Déu és l'esposa de Jesús. Però quin camí més llarg! I vosaltres, italians, en la vostra literatura teniu una obra mestra sobre el prometatge [Els Nuvis]. És necessari que els nens la coneguïn, que la llegeixin; és una obra mestra on s'explica la història de nuvis que han sofert molt, han fet un camí ple de moltes dificultats fins

arribar al final, al matrimoni. No abandoneu aquesta obra mestra sobre el prometatge que la literatura italiana us ha ofert a vosaltres. Endavant, llegiu-lo i veureu la bellesa, el sofriment, però també la fidelitat dels promesos.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos —no és el mateix— especialment a la vista de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat. Vetlem a no menystenir a la lleugera aquest savi ensenyament, que s'alimenta també amb l'experiència de l'amor conjugal viscut feliçment. Els símbols forts del cos tenen les claus de l'ànima: no podem tractar els llaços de la carn a la lleugera, sense obrir alguna ferida duradora en l'esperit (cf. 1Co 6,15-20).

Per descomptat, la cultura i la societat actual s'han tornat més aviat indiferents a la delicadesa i a la seriositat d'aquest camí. I per altra part, no es pot dir que siguin generoses amb els joves que tenen la intenció seriosa de tenir una casa i portar fills al món! Més aviat, sovint hi posen mil obstacles, mentals i pràctics. El prometatge és un camí de la vida que ha de madurar com la fruita, és un camí de maduració en l'amor, fins al moment que es converteix en matrimoni.

Els cursos prematrimonials són una expressió especial de la preparació. I nosaltres veiem tantes parelles que potser vénen als cursos a contracor. «Aquests capellans ens fan fer un curs! Però, per què? Si nosaltres ja ho sabem tot!»... i hi van a contracor. Però després estan contents i ho agraeixen, perquè de veritat han trobat l'ocasió —sovint l'única!— per a reflexionar sobre la seva experiència en termes no banals. Sí, moltes parelles estan juntes molt de temps, també en la intimitat, a vegades convivint, però no es coneixen realment. Sembla estrany, però l'experiència demostra que és així. Per això s'ha de revalorar el prometatge com a temps de coneixença recíproca i de compartir un projecte. El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, descobrint-la junts, d'una manera conscient; la pregària, en la seva dimensió litúrgica, però també en aquella «pregària domèstica», viscuda en família, els sagraments, la vida sacramental, la confessió... per la qual el Senyor ve a habitar en els nuvis i els prepara a acollir-se veritablement l'un a l'altre «amb la gràcia de Crist»; i la fraternitat amb els pobres, amb els qui tenen necessitats, que ens porten a la sobrietat i a compartir. Els nuvis que s'hi esforcen creixen tots dos i tot això porta a preparar una bonica celebració del matrimoni d'una manera diferent, no mundana, sinó de manera cristiana! Pensem en les paraules de Déu que hem sentit quan ell parla al seu poble com el nuvi a la núvia: «Et prendré com a esposa per sempre, et prendré com a esposa i pagaré per tu bondat i justícia, amor i misericòrdia. Et prendré com a esposa pagant un preu de fidelitat. Així coneixeràs qui és el Senyor» (Os 2,21-22). Que cada parella de nuvis pensi en això i que l'un digui a l'altre: «Et prendré com a esposa, et prendré com a espòs.» Espereu aquest moment; és un moment, és un trajecte que va lentament endavant, però és un camí de maduració. Les etapes del camí no es poden cremar. La maduració es fa així, pas a pas.

El temps del prometatge es pot convertir realment en un temps d'iniciació. A què? A la sorpresa! A la sorpresa dels dons espirituals amb què el Senyor, a través de l'Església, enriqueix l'horitzó de la nova família que es prepara a viure amb la seva benedicció. Ara us convido a pregar a la santa Família de Natzaret: Jesús, Josep i Maria. Pregueu perquè la família faci aquest camí de preparació; pregueu pels promesos. Resem a la Mare de Déu, tots junts, una avemaria per tots els promesos, perquè puguin entendre la bellesa d'aquest camí vers el matrimoni. [Déu vos salve, Maria...]. I als promesos que sou a la plaça: «Bon camí de prometatge!»

Les traduccions inicials de les anteriors catequisis són de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 214

5 i 6 de maig de 2015

Els dies 5 i 6 de maig de 2015 ha tingut lloc la reunió n. 214 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

Els bisbes han rebut una representació dels delegats diocesans de missions, formada per la Sra. Anna González i Mn. Manel Roig, delegats de missions de Tarragona i Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, respectivament, i del P. Josep Roca, missioner claretian, que els han exposat la situació de l'animació missionera a les nostres diòcesis, tot recordant les resolucions relatives a la missió ad gentes del Concili Provincial Tarraconense. Els delegats han proposat diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament de la missiologia i el desvetllament missioner a casa nostra.

Mons. Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), acompanyat de Mn. Joan M. Amich, director del SIC i de Mn. Enric Termes, delegat de Catequesi de Barcelona, han presentat diverses qüestions relacionades amb el funcionament d'aquest secretariat i dels nous textos catequètics que s'estan preparant per als propers cursos.

Mons. Joan Piris, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, i el Sr. Santiago Grimau i la Sra. Cristina Orduña, de les delegacions diocesanes de mitjans de comunicació de Tarragona i Urgell, respectivament, han presentat als bisbes una proposta d'actualització de la pàgina web de la Tarraconense, que serà més àgil i amb una millor presentació dels continguts.

Els bisbes han fet una valoració del IV Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat el passat mes d'abril, amb motiu del centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) que els bisbes i l'abat Marcet havien convocat, l'ànima del qual fou el Dr. Lluís Carreras i que tant va significar per al naixement del moviment litúrgic renovador a les diòcesis

de Catalunya i a la resta d'Espanya. Els bisbes han agraït la feina feta per la Comissió organitzadora, i han valorat el desenvolupament de les sessions i les aportacions que s'hi van realitzar. Properament es publicaran les actes d'aquest quart congrés.

Els bisbes han tractat també temes relatius a la situació dels tribunals diocesans de les diferents diòcesis i l'ajuda mútua que es porta a terme entre elles. També han reflexionat sobre el moment actual de la pastoral de la salut, la situació de l'ensenyament de la religió a l'escola, sobre Càritas Catalunya, les accions que es realitzen en l'àmbit del patrimoni cultural, així com també qüestions relacionades amb els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi i altres realitats de l'escoltisme a les nostres diòcesis.

Els bisbes han renovat el nomenament de Mn. Jordi Font i Plana, prevere del bisbat de Girona, com a consiliari de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Han rebut també informació de diverses activitats que es portaran a terme aquest estiu en l'àmbit de la pastoral de Joventut: participació a l'Encontre Europeu de Joves, a Àvila, del 5 al 9 d'agost; estades a Taizé i també la peregrinació a Terra Santa dels seminaristes que ja han acabat el cicle d'estudis institucionals.

Tarragona, 6 de maig de 2015

